

[Justitsministeren.]

nastik- og Idrætsforeningers initiativ i september 1950 er truffet den ordning, at foreningerne, inden et medlem optages, ved henvendelse til politiet kan få at vide, om der er politiet noget bekendt, som kan begrunde, at optagelse af den pågældende som medlem må anses for utilrådelig. Efter våbenloven er det som hovedregel forbudt at besidde skydevåben uden særlig tilladelse, en tilladelse, der kun meddeles efter prøvelse af ansøgerens kvalifikationer dertil. I september 1946 er der truffet en ordning mellem justitsministeriet og bestyrelsen for De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger, og det er herefter tilladt disse foreninger at lade skydevåben opbevare hos medlemmerne uden særlig tilladelse, for så vidt våbnene tidligere har været opbevaret hos dem. Hvis nye medlemmer skal have våben med hjem, skal de have særlig polititilladelse; foreningerne kan naturligvis ikke som medlemmer have personer, der ikke ville kunne opnå våbentilladelse hos politiet.

Men rent bortset fra spørgsmålet om tilladelse til at have foreningernes våben med hjem til opbevaring har medlemmerne jo i hvert fald også en adgang til skydevåben, som begrundet en politimæssig interesse i som et led i kontrollen med våbenlovens overholdelse at have føling med skytteforeningernes rekruttering af medlemmer. Jeg finder det derfor naturligt, at politiet, uden at ordningen har været forelagt justitsministeriet, efter foreningernes anmodning har truffet en ordning om bistand på dette område. Jeg kan ikke se det udemokratiske, hverken deri eller i, at foreningerne ikke ønsker at optage personer, som de mener arbejder for andre formål end det, som er foreningernes.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen slutter af skytteforeningernes strengt fortrolige cirkulæres ordlyd, at politiet opretholder politiske kartoteker over samfundets borgere, sådan, at politiet skulle være i stand til at afgøre, til hvilket parti den enkelte borger hører. Vel finder jeg ikke dette cirkulære heldigt formuleret, men det ærede medlem tager dog fejl. Intet politi, heller ikke det danske, kan løse den opgave, og politiet svæver heller ikke i den vildfarelse, at den kan eller skal løses. Ingen her i landet registreres af politiet blot på grund af sin politiske overbevisning. Men politiet har til opgave at værne om landets indre sikkerhed, og det er i forbindelse dermed politiets pligt stadig at have sin opmærksomhed henvendt på alle sådanne foretelser, som kan være et udtryk for en trusel mod landets sikkerhed og selvstændighed.

(Kort bemærkning).

Lars M. Olsen: Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Jeg vil dog gerne understrege, at da forlaget Fremad for et års tid siden udsendte en anden pjece — det var forresten „Fagbevægelsen i USA“, en ganske lille tryksag —, stod i denne pjece anført, hvem der havde udgivet den. Det har ikke affholdt det ærede medlem eller hans parti eller hans blad fra at skrive spalte op og spalte ned om denne pjece. Det gør såmænd hverken fra eller til i det ærede medlem hr. Aksel Larsens særlige form for agitation. Han spurgte endvidere, hvor mange penge vi har fået. Det kan jeg ikke svare ham på. Jeg tror ikke, det bliver så forfærdelig mange, ærede medlem. Bogen går nemlig strygende, og vi har i dag måttet sætte et nyt stort oplag i arbejde, og hvis det ærede medlem vil fortsætte sin kampagne, som han er begyndt, så tror jeg hverken, vi kan nøjes med første eller andet oplag, så bliver det eventuelt til flere, og så bliver den eventuelle støtte af meget ringe omfang.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Det er den mest besynderlige oplysning, jeg nogensinde har fået. Det ærede medlem hr. Lars M. Olsen, som har det økonomiske ansvar for ledelsen af vedkommende forlag, aner ikke, hvor mange penge han har fået af denne Marshallorganisation, for han har måttet sætte nyt oplag i arbejde! Ja, undskyld, det ærede medlem må da vide, hvor mange penge han har modtaget til denne publikation såvel som til andre publikationer. At han har måttet sætte et nyt oplag i arbejde, imponerer mig ikke, for når han forærer bogen væk til snart sagt hvem der gider modtage den, partiforeninger, fagforeninger o. s. v., må det blive meget store oplag efterhånden. Jeg kan give det ærede medlem en fidus: få nogle flere penge af amerikanerne og send bogen ud gennem postvæsenet til alle mennesker, alle husstande, så bliver det et millionoplag.

(Kort bemærkning).

Lars M. Olsen: Jeg forstår, at det ærede medlem går gennem byen med tilbundne øjne; ellers måtte han da kunne se, at enhver boghandel i denne by udstiller bogen, og der sælges i massevis af eksemplarer. Jeg går ud fra, at hans egen boghandel i Bredgade også har solgt adskillige eksemplarer af bogen.